

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ 13^ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΠΟΣΔΕΠ

Η διετία που πέρασε από το 12^ο συνέδριο της Ομοσπονδίας Συλλόγων ΔΕΠ συμπίπτει με την περίοδο διακυβέρνησης της χώρας από τη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Παρά τις προεκλογικές υποσχέσεις, η κυβερνητική πολιτική, ακολουθώντας την ίδια στρατηγική με τις προηγούμενες κυβερνήσεις, επιδεινώνει επιπλέον την ζωή του λαού. Η κλιμάκωση της αντιλαϊκής επίθεσης αποσκοπεί στην αναίρεση όσων κατέκτησαν οι εργαζόμενοι με σκληρούς αγώνες τα τελευταία 150 χρόνια για την δημιουργία προϋποθέσεων ανάκαμψης της ανταγωνιστικότητας και κερδοφορίας του κεφαλαίου.

Τα αντεργατικά μέτρα που επιβλήθηκαν σε αгаστή συνεργασία με την ΕΕ και το ΔΝΤ, με τα γνωστά μνημόνια και τους εφαρμοστικούς νόμους, προκάλεσαν μεγάλες, βαθιές ανατροπές στις συνθήκες ζωής και δουλειάς στο σύνολο των μισθωτών, σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα. Την ίδια ώρα, οι μεγάλοι επιχειρηματικοί όμιλοι συνεισφέρουν λιγότερο από 5% στα ετήσια φορολογικά έσοδα και η κυβέρνηση δρομολογεί νέες κρατικές ενισχύσεις μέσα από τον «αναπτυξιακό νόμο». Ακόμα και η όποια ανάκαμψη επέλθει δεν πρόκειται να απορροφήσει την ανεργία, ούτε να επιφέρει επιστροφή στην προ κρίσης περίοδο σε ότι αφορά τις βασικές κατακτήσεις και δικαιώματα των εργαζομένων. Η κυβέρνηση σε συνεργασία με το ΔΝΤ και την ΕΕ προτάσσουν την αποτελεσματική εφαρμογή του 3ου Μνημονίου, την επιτάχυνση των αναδιρθρώσεων και των ιδιωτικοποιήσεων, τη μείωση του λεγόμενου «μη μισθολογικού κόστους», την παροχή μεγαλύτερων φορολογικών κινήτρων για την προσέλκυση ιδιωτικών επενδύσεων. Την ίδια στιγμή, αρχίζει και η συζήτηση και οι «προβληματισμοί» των αστικών επιτελείων γύρω από τη μορφή ενός 4^{ου} Μνημονίου. Ο λεγόμενος «κόφτης» αποτελεί την κυβερνητική δέσμευση για επιπλέον περικοπές κοινωνικών παροχών, μισθών και συντάξεων ενώ ταυτόχρονα αναζητείται εύσχημος τρόπος για περάσει η κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων και η εργοδοτική ασοδοσία στις μαζικές απολύσεις. Όλα αυτά τα αντιλαϊκά μέτρα που έφεραν μεγάλες ανατροπές στις εργασιακές σχέσεις, το ασφαλιστικό, τις συντάξεις, την Υγεία, τις κοινωνικές παροχές δεν είναι συγκυριακά. Έχουν από καιρό εξυφανθεί με την συνθήκη του Μάαστριχτ και την Λευκή Βίβλο και έχουν εφαρμοσθεί και ισχύουν εδώ και αρκετά χρόνια στο σύνολο των χωρών της ΕΕ για την εξυπηρέτηση, των λίγων, των Ευρωπαϊκών μονοπωλίων για την ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας τους στην διεθνή αγορά.

Αυτό το κουβάρι των ενδοιμπεριαλιστικών αντιθέσεων και ανταγωνισμών για το μοίρασμα και έλεγχο των αγορών, εδαφών, και πλουτοπαραγωγικών πηγών και των δρόμων μεταφοράς τους, περιπλέκεται σήμερα με μεγάλους ρυθμούς, διαμορφώνοντας του όρους υλοποίησης των ιμπεριαλιστικών πολέμων. Πληθαίνουν οι θερμές εστίες, οι συγκρούσεις στην περιοχή μας αλλά και σε άλλες περιοχές της υψηλίου. «Σκοτώνονται οι λαοί για τ' αφέντη το φαί». Οι δυνάμεις της αστικής διαχείρισης υποστηρίζουν το δέσιμο της Ελλάδας στις ιμπεριαλιστικές συμμαχίες του ΝΑΤΟ και της ΕΕ, κρύβουν τις πραγματικές αιτίες των ιμπεριαλιστικών πολέμων καλλιεργώντας ψεύτικες ελπίδες ότι μπορούν αυτές να εξανθρωπιστούν, δίνουν «γη και ύδωρ στους φονιάδες των λαών».

Στο χώρο της παιδείας οι παρεμβάσεις και της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ εφαρμόζουν πιστά τις απαιτήσεις του κεφαλαίου, που καταγράφονται στο 3^ο μνημόνιο και τις εκθέσεις του ΟΟΣΑ. Οι περικοπές της κρατικής χρηματοδότησης και των θέσεων διδακτικού και άλλου προσωπικού έχουν ως στόχο να αναγκάσουν τα Πανεπιστήμια σε όλο και πιο έντονη αναζήτηση ιδιωτικών πόρων, στην πλήρη επιχειρηματική λειτουργία. Επαναλαμβάνεται όλο και πιο συχνά από τα χείλη

ανώτατων αξιωματούχων της κυβέρνησης ότι στόχος είναι η «ελαχιστοποίηση της δημόσιας χρηματοδότησης», ενώ έφτασαν στο να υποθηκεύσουν το μέλλον των πανεπιστημίων με την σύναψη δανείων από την Ευρωπαϊκή τράπεζα Επενδύσεων. Οι αναγκαστικές, λόγω έλλειψης προσωπικού, περικοπές σε μαθήματα και διδακτικές ώρες έχουν επιβάλει σημαντικές «εκπτώσεις» στη δομή και το περιεχόμενο των σπουδών. Παράλληλα με την υποβάθμιση της εκπαιδευτικής διαδικασίας οι φοιτητές μας «απολαμβάνουν» όλο και πιο χαμηλού επιπέδου φοιτητική μέριμνα. Η έρευνα που διεξάγεται στα ΑΕΙ απομακρύνεται συνεχώς από τις λαϊκές ανάγκες και τη γνήσια επιστημονική αναζήτηση. Έχει ταυτιστεί με την καινοτομία που θα φέρει κέρδη στις επιχειρήσεις, ενώ γενικεύεται η συνεργασία με αυτές ως προϋπόθεση για ερευνητική χρηματοδότηση. Τα μέτρα που προωθεί η κυβέρνηση για τη χρηματοδότηση και την αποστολή της έρευνας στοχεύουν αποκλειστικά στην αύξηση της εκείνης της παραγωγικότητας που αξιοποιεί την επιστημονική γνώση όχι για να βελτιωθεί η θέση των εργαζομένων (αύξηση εισοδήματος, μείωση χρόνου εργασίας), αλλά για να αυξηθούν τα κέρδη του κεφαλαίου. Ο στόχος είναι τριπλός: παράδοση της Ανώτατης Εκπαίδευσης και Έρευνας στην επιχειρηματικότητα, εξασφάλιση μέσω των κρατικών περικοπών ζεστού χρήματος στους μεγάλους επιχειρηματικούς ομίλους και η παραγωγή φτηνού και ευέλικτου εργατικού δυναμικού για το κεφάλαιο.

Οι διοικήσεις των Πανεπιστημίων, αποδέχθηκαν και υπερθεμάτισαν στην πολιτική της επιχειρηματικότητας, φτάνοντας στο σημείο να διαμαρτύρονται για τυχόν περιορισμούς στα διδάκτρα των μεταπτυχιακών σπουδών. Η άμεση επιχειρηματική λειτουργία των Πανεπιστημίων μέσω της ραγδαίας αύξησης του αριθμού των μεταπτυχιακών με διδάκτρα, τη λειτουργία «παραμάγαζων» τύπου προγραμμάτων δια βίου μάθησης και πλήθους άλλων επιλογών, είναι πλέον πραγματικότητα. Ταυτόχρονα, η αναζήτηση χορηγών για την έρευνα ή την πρόσληψη εκτάκτων διδασκόντων και η ίδρυση επωνύμων εδρών, μεγαλώνει τον έλεγχο των Πανεπιστημίων από επιχειρηματικά συμφέροντα, ενώ σε όλα τα παραπάνω επικάθεται η «αξιολόγηση» Πανεπιστημίων και διδασκόντων με επιχειρηματικά κριτήρια.

Την ίδια στιγμή, όλο και περισσότερες λαϊκές οικογένειες αδυνατούν να ανταποκριθούν στο κόστος των σπουδών των παιδιών τους, κυρίως όταν αυτά σπουδάζουν μακριά.

Το πανεπιστημιακό κίνημα

Απέναντι στο εμπορευματοποιημένο -Πανεπιστήμιο υπάρχει μια σημαντική μερίδα συναδέλφων που σέβονται και υπερασπίζονται το ρόλο τους ως δάσκαλοι και ερευνητές, που έδωσαν τη μάχη ενάντια στην εφαρμογή των αντιδραστικών αλλαγών. Ωστόσο το κίνημα του ΔΕΠ στα ΑΕΙ τόσο ως προς τη στρατηγική του όσο και ως προς τη μαζικότητά του βρίσκεται σε μεγάλη αναντιστοιχία με την επίθεση που δέχονται η δημόσια εκπαίδευση και οι λειτουργοί της, πράγμα που έδωσε τη δυνατότητα στην κυβέρνηση και τους υποστηρικτές της να προχωρήσει τα σχέδιά της χωρίς ιδιαίτερα εμπόδια.

Καθοριστικό ρόλο στην διαμόρφωση αυτής της στάσης απογοήτευσης και παραίτησης έπαιξε το σύνολο των παρατάξεων- πλην ΔΗΠΤΑΚ- που καλλιέργησαν ένα κλίμα αποστράτευσης από καθετί αγωνιστικό και διεκδικητικό, διευκολύνοντας με αυτό τον τρόπο την υλοποίηση της πιο βάρβαρης αντιλαϊκής πολιτικής από την πλευρά της κυβέρνησης. Πιο συγκεκριμένα, από τη μία μεριά, η πλειοψηφία της διοίκησης της ΠΟΣΔΕΠ (ΚΙΠΤΑΝ, ΑΡΜΕ, ΑΣΚΕΥ/γιατροί) απέτρεψαν την συμμετοχή της ΠΟΣΔΕΠ στις μεγάλες λαϊκές κινητοποιήσεις αυτού του διαστήματος για μισθούς, συντάξεις, ασφαλιστικό, ενάντια στη νέα φορολογία κλπ και περιορίστηκαν σε μία συντεχνιακού τύπου αντιπολίτευση, προβάλλοντας ως τρόπο λύσης των μισθολογικών προβλημάτων αποκλειστικά τις δικαστικές διεκδικήσεις. Ταυτόχρονα πρόβαλαν και υποστήριξαν ανοικτά την

διεύρυνση της επιχειρηματικότητας του πανεπιστημίου και πρωτοστάτησαν στην εφαρμογή και την υλοποίηση κάθε πτυχής του νόμου πλαίσιο., Η «Συνάντηση Πανεπιστημιακών Δασκάλων» (η ΣΥΣΤΕΙΡΩΣΗ, το ΔΙΚΤΥΟ πριν την αποχώρησή του, και άλλες παρατάξεις κυρίως από ΕΚΠΑ και ΕΜΠ) συντέλεσαν με τη στάση τους στην κρίση και τον εκφυλισμό του πανεπιστημιακού κινήματος. Έχοντας επενδύσει όλο το προηγούμενο διάστημα στην καλλιέργεια των αυταπατών για επίλυση των προβλημάτων της Εκπαίδευσης μέσω της κυβερνητικής εναλλαγής, έγιναν στην πράξη απολογητές της διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και συνέβαλαν να οδηγηθεί ο κλάδος στην αδράνεια και την υποταγή. Είτε με τη λογική ότι «δεν γίνεται τίποτα» είτε με την ανοικτή στήριξη κυβερνητικών επιλογών υποτάχτηκαν στον «ρεαλισμό» της εφαρμοζόμενης πολιτικής. Ουσιαστικά αποτέλεσαν το κομμάτι αυτό του συνδικαλιστικού κινήματος που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο βάζει πλάτη στην υλοποίηση αυτής της βάρβαρης αντιλαϊκής πολιτικής. Η αποχώρηση του ΔΙΚΤΥΟΥ από τη «Συνάντηση» δεν τους απαλλάσσει από τις τεράστιες ευθύνες ψεύτικων ελπίδων που καλλιέργησαν και καλλιεργούν στο όνομα μιας κατ' επίφαση «αριστερής» ρητορικής που αποκόβει τους στόχους του κινήματος από αναγκαίες ριζοσπαστικές αλλαγές σε επίπεδο κοινωνίας. Έχουν την ίδια ρητορική και επιχειρηματολογία, σπέρνουν τις ίδιες αυταπάτες με τη «Συνάντηση Πανεπιστημιακών Δασκάλων» 2 χρόνια πριν.

Κατά τη διετία που πέρασε και κάτω από δύσκολες συνθήκες η ΔΗΠΑΚ προσπάθησε να βάλει σε δράση όλες της τις δυνάμεις. Ανέδειξε τα προβλήματα και τις αιτίες τους, συνέδεσε τις αναδιαρθρώσεις και την επίθεση στο Δημόσιο πανεπιστήμιο με τις αντίστοιχες στην κοινωνία. Αποκάλυψε τη στρατηγική της ΕΕ και των ελληνικών κυβερνήσεων, οι οποίες την ακολουθούν πιστά. Προσπάθησε από την πρώτη στιγμή, να διαλύσει τις αυταπάτες για την κυβέρνηση της «πρώτη φορά αριστερά». Έδειξε το δρόμο της αντιμετώπισης των προβλημάτων μέσα από ανυποχώρητη πάλη και αγωνιστική στάση, χωρίς συμβιβασμούς και ψευδαισθήσεις. Υπερασπίστηκε το πανεπιστήμιο απέναντι στους συκοφάντες, χωρίς να ωραιοποιεί την κατάσταση. Απέρριψε το υπάρχον κατ' όνομα «δωρεάν», πανεπιστήμιο και πρόβαλε την ανάγκη για τη διαμόρφωση της ενιαίας αποκλειστικά δημόσιας και δωρεάν Ανώτατης Εκπαίδευσης για την ικανοποίηση των σύγχρονων λαϊκών αναγκών και όχι για τα συμφέροντα του κεφαλαίου. Συνέβαλε καθοριστικά σε συνεργασία με το ΜΑΣ και τις δυνάμεις του ΠΑΜΕ στα ΑΕΙ, στην οργάνωση της πάλης σε πανελλαδικό και σε τοπικό επίπεδο. Η ΔΗΠΑΚ έριξε βάρος στην ανάπτυξη της δράσης των συλλόγων και στήριξε την κοινή δράση συλλόγων ΔΕΠ αλλά και συλλόγων ΔΕΠ με συλλόγους εργαζομένων στα ΑΕΙ και φοιτητών με στόχο την υλοποίηση αποφάσεων ΔΣ/ΓΣ. Προσπάθησε με τις παρεμβάσεις της να αποκαλύψει τον ρόλο του παλιού και νέου κυβερνητικού συνδικαλισμού που ουσιαστικά βάζει πλάτες στο πέρασμα των αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων.

Μπροστά στην συνεχιζόμενη επίθεση ενάντια στην Ανώτατη Εκπαίδευση, είναι αναγκαίο να παλέψουμε για τη ριζική ανατροπή της σημερινής κατάστασης. Να διεκδικήσουμε Ανώτατη Εκπαίδευση, που θα στηρίζει την οικονομική, κοινωνική, επιστημονική, μορφωτική ανάπτυξη του λαού μας και θα στοχεύει στην κάλυψη των διαρκώς αυξανόμενων λαϊκών αναγκών και όχι στην επιχειρηματική κερδοφορία. Η αναμόρφωση της Ανώτατης Εκπαίδευσης που έχει ανάγκη ο λαός μας δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί χωρίς σύγκρουση με τους μηχανισμούς της ΕΕ, του ΔΝΤ, και του ΟΟΣΑ την πολιτική στην παιδεία, στην εργασία, συνολικά στην κοινωνική ζωή. Το καθήκον αυτό επαφίεται στους φοιτητές, σε εμάς τους διδάσκοντες και τους εργαζόμενους στα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα, οι οποίοι εντάσσουν τις φιλοδοξίες και την αγωνιστικότητά τους στην προσπάθεια για να απαλλαχτεί η ανθρώπινη ζωή από το μόχθο, τις στερήσεις, την αμάθεια, τις προλήψεις. Επαφίεται στο λαϊκό κίνημα να εντάξει το καθήκον αυτό στον αγώνα του για μια καλύτερη κοινωνία.

Όσο μένουμε αμέτοχοι και δεν παρεμβαίνουμε στις εξελίξεις, τόσο μεγαλώνουν οι ευθύνες μας

προς τους φοιτητές μας, τους γονείς τους, τους εργαζομένους και τις λαϊκές οικογένειες. Όχι άλλη αδράνεια! Να δυναμώσουμε τις φωνές της αντίστασης και της ανυπακοής. Να αντιπαλέψουμε τις τάσεις παραίτησης που εμφανίζονται στους συλλόγους, και τις φωνές που διακηρύσσουν ότι «δεν γίνεται τίποτα» και συνεπώς δεν μπορούμε παρά να αποδεχτούμε τα πάντα, που ακούγονται από τις δυνάμεις του παλιού και νέου κυβερνητικού συνδικαλισμού. Έχουμε τη δύναμη και να τους σταματήσουμε και να επιβάλλουμε ριζικές αλλαγές που θα οδηγήσουν στην ανατροπή της αντιλαϊκής πολιτικής τους.

Η πρόταση πάλης της ΔΗΠΑΚ

Οι πανεπιστημιακοί δάσκαλοι που δεν έχουν υποκύψει στην λογική του επιχειρηματικού Πανεπιστημίου οφείλουν να αγωνιστούν για Παιδεία που θα υπηρετεί τα συμφέροντα και τις ανάγκες του λαού και όχι του κεφαλαίου. Για άλλο δρόμο ανάπτυξης, όπου οι άνθρωποι του μόχθου θα καρπώνονται τον πλούτο που παράγουν. Για μια κοινωνία που θα έχει ως κινητήρια δύναμη την ανθρώπινη ευημερία και όχι το επιχειρηματικό κέρδος.

Στην κατεύθυνση αυτή η ΔΗΠΑΚ καλεί σε μαζική και οργανωμένη αντίσταση και κοινό αγώνα με το Μέτωπο Αγώνα Σπουδαστών και το ταξικό εργατικό κίνημα απέναντι στην αντιλαϊκή πολιτική των κυβερνήσεων, της ΕΕ και των υποστηρικτών της. Η λύση δεν βρίσκεται σε πολιτικές που υποτάσσονται στις ορέξεις του κεφαλαίου και καυγαδίζουν για την διακυβέρνηση και για τη μορφή διαχείρισης. Η πάλη για τα καθημερινά προβλήματα θα είναι αποτελεσματική μόνον αν συνδυαστεί με την πάλη για ριζική αλλαγή της κοινωνίας.

Η ΔΗΠΑΚ καλεί τους συναδέλφους να αγωνιστούν μέσα από τους συλλόγους ενάντια στην κυβερνητική πολιτική και να διεκδικήσουν:

- Ενιαία, αποκλειστικά δημόσια και δωρεάν Ανώτατη Εκπαίδευση.
- Να αυξηθεί άμεσα η χρηματοδότηση των ΑΕΙ για την αντιμετώπιση των μεγάλων αναγκών λειτουργίας τους. Κάλυψη του συνόλου των εκπαιδευτικών και ερευνητικών αναγκών αποκλειστικά από τον κρατικό προϋπολογισμό. Να καλυφθούν άμεσα τα κενά σε μέλη ΔΕΠ, εργαστηριακό και διοικητικό/τεχνικό προσωπικό. Όχι στην ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων του ΔΕΠ. Μόνιμη και σταθερή δουλειά του διοικητικού και τεχνικού προσωπικού, μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων.
- Άμεση κατάργηση του αντιασφαλιστικού εκτρώματος της κυβέρνησης και των φορολογικών επιβαρύνσεων των τελευταίων ετών.
- Να θεσμοθετηθεί η πλήρης και αποκλειστική απασχόληση για το σύνολο του ΔΕΠ. Καμιά περικοπή σε μισθούς-συντάξεις-εφάπαξ και αναπλήρωση των μέχρι τώρα απωλειών. Νέο πανεπιστημιακό μισθολόγιο με άξονες: α) κατάργηση του επιδοματικού χαρακτήρα με ταυτόχρονη ενσωμάτωση όλων των επιδομάτων στο βασικό μισθό, β) αναγκαίες αυξήσεις για αξιοπρεπή διαβίωση και επιστημονική ενημέρωση, γ) καθιέρωση της σύνταξης στο 80% του μισθού του τελευταίου εργασιακού έτους, και δ) αξιοπρεπή, δωρεάν και χωρίς χαράτσια ιατροφαρμακευτική περίθαλψη σε ένα αναβαθμισμένο δημόσιο σύστημα Υγείας.
- Να μην εφαρμοστούν οι αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις στα ΑΕΙ που στοχεύουν στην διαμόρφωση ευέλικτων αναλώσιμων εργαζόμενων, πηγή φτηνής εργατικής δύναμης για τα συμφέροντα του κεφαλαίου (αλλοίωση προγραμμάτων σπουδών, προγράμματα ταχείας εκπαίδευσης, ECTS/παράρτημα διπλώματος, «επιχειρηματικότητα» ιδρυμάτων και φοιτητών, διασφάλιση ποιότητας, επώνυμες έδρες, κτλ).
- Να καταργηθούν τα δίδακτρα σε όλα τα μεταπτυχιακά και το ΕΑΠ.
- Να μην εφαρμοσθούν σχέδια συγχωνεύσεων, που με πρόσχημα την υπάρχουσα κατάσταση της

Ανώτατης Εκπαίδευσης υπηρετούν την ολοκληρωτική παράδοσή της στις επιδιώξεις της ιδιωτικής κερδοφορίας, στην ενίσχυση των κάθε είδους ιδιωτικών εκπαιδευτηρίων, στο κτύπημα των δικαιωμάτων εργαζομένων και φοιτητών.

- Να μην εγκαταλείψει κανένας φοιτητής τις σπουδές του για οικονομικούς λόγους. Άμεση οικονομική ενίσχυση της φοιτητικής μέριμνας και της δωρεάν διανομής συγγραμμάτων. Δωρεάν σίτιση για όλους, δωρεάν στέγαση για όσους σπουδάζουν μακριά από τις οικογένειές τους. Κατάργηση κάθε μορφής διδάκτρων σε οποιοδήποτε επίπεδο. Επίδομα για όσους φοιτητές δεν μπορούν να ανταποκριθούν στις οικονομικές απαιτήσεις των σπουδών. Παροχή υποτροφιών για όλους τους υποψήφιους διδάκτορες.
- Να μην επιτραπεί η λειτουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων υπό τη μορφή κολεγίων, να καταργηθούν οι νόμοι 4009/11 και 4076/12, το "εθνικό πλαίσιο" επαγγελματικών προσόντων, η διασύνδεση ΔΕΠ/Πανεπιστημίων με επιχειρηματικά συμφέροντα και κάθε μορφή επιχειρηματικότητας στα ΑΕΙ. Να μην εφαρμοστεί η εξίσωση των τρίχρονων σπουδών με τις τετράχρονες και πεντάχρονες των ΑΕΙ.
- Επαναφορά του Πανεπιστημιακού ασύλου. Ενίσχυση των δημοκρατικών συλλογικών διαδικασιών ως απάντηση στην ένταση της αυταρχικότητας και καταστολής στα ΑΕΙ.

Γενάρης 2016

Αγωνιζόμαστε ενάντια στις πολιτικές που καταδικάζουν το επιστημονικό και κοινωνικό μας μέλλον και το μέλλον του τόπου μας.

Απαιτούμε κατάργηση των μνημονίων, μονομερή διαγραφή του χρέους, αποδέσμευση από την ΕΕ.

Αγωνιζόμαστε για ένα καλύτερο αύριο με την εκπαίδευση και τους λειτουργούς της στην υπηρεσία των σύγχρονων λαϊκών αναγκών.

ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ - ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ ΔΗΠΤΑΚ ΑΕΙ